

ad § 2.

- 2) Forslag af Kierkegaard, Mortensen, Drholm og S. Sørensen:

At i første Passus 3die Linie Ordene „fuldstændig og“ udelades.

- 3) Forslag af Simony, Blechingberg, Borgen, Dahl, Thalbiger og Krabbe:

At i 3die Linie indskydes mellem Ordene „en“ og „fuldstændig“: „saavidt muligt“.

- 4) Forslag af Kierkegaard, Mortensen, Drholm og S. Sørensen:

At i 5te Linie Ordene „20 Mar“ forandres til „10 Mar“.

ad § 4.

- 5) Forslag af Simony, Blechingberg, Borgen, Dahl, Thalbiger og Krabbe:

At denne Paragraph udgaaer, og i dens Sted optages en Paragraph af følgende Indhold: „Af de indkomne Kjøbesummer tilfalde Bestoderen 10 pCt.; men, saafremt Afhændelse skeer til Brugerne, deres Børn eller Svigerbørn, erholder han, hvad Kjøbesummerne overstige Minimum efter § 2 indtil 20 pCt.“

ad § 6.

- 6) Forslag af Simony, Blechingberg, Borgen, Dahl, Thalbiger og Krabbe:

At denne Paragraph udgaaer.

Pastor Sørensen: Det vil være i det ærede Landsstings Grundring, at det foreliggende Lovforslag, efterat være behandlet hert Thinget, vendte tilbage i Slutningen af sidste Session med den Tilføining til § 1, som jeg har tilladt mig at optage, men saa sildigt, at det ikke her kunde tilbørlig behandles. Nu har det Foredrag, jeg sidst hørte af et høitæret Medlem i denne Forsamling, tilskyndet mig til og bestyrket mig i den Beslutning at foranledige dette Spørgsmaals Afgjørelse af det ærede Thing, saameget mere som jeg anseer selve dette Forslag for gavnligt saavel for Lehnbesidderne som ogsaa for Fæstebønderne, og jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at det maatte vinde Thingets Bisfald. Dette Punkt

er allerede omstændelig debatteret i Folkethinget, og de Endringsforslag, som tidligere her vare stillede af nogle ærede Rigsdagsmænd, ere ligeledes bleve grundigt motiverede. Jeg vil derfor tillade mig at henvise dertil for ikke at opholde eller trætte ved Gjentagelser og aleneeste gjøre nogle Bemærkninger, hvorved jeg vil bestræbe mig for at vise det Hensigtsmæssige i, at denne Indskrænkning maatte finde Sted for Lehnbesidderne i at sælge deres Bøndergods. Man har kaldt det en Indskrænkning, men det er ingenlunde en Indskrænkning i deres Rettigheder; kun ved en Sammenligning med de øvrige Godsseieres Ret til at kunne afhænde deres Bøndergods, kunde det kaldes saaledes. Det er for Lehnbesidderne selv en Udvidelse af den Ret, som de hidtil have havt over deres Bøndergods, som dette Lovforslag nu lovmæssig vil hjemle; det er et Baand, der dog noget bliver løsnet. Men hvorledes maae de selv betragte dette Baand fra deres eget Standpunkt? De maatte vel snarere velstigne end forbande det Baand, der har holdt disse Besiddelser samlede til dem, og som de kunne takke for, at de ere komne i deres Gie. Og dersom den christelige Betragtning af enhver Eiendom, at den maa ansees som betroet Gode, der ikke aleneeste skal anvendes til eget men ogsaa til Andres Vel, gjælder, saa maatte den dog vel ogsaa gjælde om fideicommissairste Besiddelser. Hvo tør sige, at den Stamherre, som med Statens Garant indrettede det saaledes, alene havde sine Descendenters Glands og Rigdom og ikke ogsaa sine Fæstebønders Fremtids Held for Die? Derfor antager jeg, at man ingenlunde gjør Lehnbesidderne nogen Uret, og at de ikke have Grund til at beklage, om denne Forpligtelse endnu tildeels maatte hvile paa dem. For de tilkommende Arveberettigede er det en virkelig Fordeel. Dersom det er en Erkendelse, at de Eiender, som det varer længe med, inden de blive afløste, vore i Vard, saa vil det ogsaa gjælde om de Gaarde, hvoraf Eienden ydes; den samme Regel vil her kunne finde Anvendelse; de ville vore i Vardi. Det er vel sandt, at Prisen paa Landeiendomme maaskee er stegen til Høidepunktet, og den er ogsaa kjendelig dalet; men det berøver paa Conjunctionerne,